

## Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Tuturor Sfinților

Îmbrac în duhul păcii Mele cetatea cuvântului Meu și pe voi, o, fiilor din cetate.

M-a trimis Tatăl pe pământ acum două mii de ani, Unul Fiu al Său, din Tatăl născut mai înainte de vecii, de o Ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut, o, și M-a trimis Tatăl să Mă întrupez și să Mă nasc și să cresc și să fiu pe pământ lucrând lucrarea Sa, a Tatălui Dumnezeu, și apoi M-am întors în Tatăl cu lucrul împlinit.

M-a trimis iarăși Tatăl pe pământ acum aproape șaptezeci de ani ca să Mă fac Cuvântul Său ca la facerea lumii și să fac cer nou și pământ nou și să culeg dintre oameni un popor și să-l hrănesc cu glasul cuvântului Meu, și apoi să-I aduc Tatălui lucrul împlinit.

Pace ție, poporul Meu! O, pace ție, mlădița Mea, și să nu te usuci, dar pentru aceasta trebuie să lucrezi lucrarea mlădiței care stă în viță, măi poporul Meu cel de azi, că Mă fac Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul tău, cuvântul cel de la sfârșitul timpului, și să-Mi am lucrul împlinit pus în fața Tatălui Meu, căci Fiul lui Dumnezeu nu este numai om, și este și Făcătorul ca și Tatăl, ca la începutul lumii, când Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh făcea cerul și pământul și omul și toate pentru om!

O, pace ție, popor născut și hrănit și crescut cu cuvântul Meu, și am avut pentru aceasta o trâmbiță prin care am suflat peste tine cuvântul, începând din anul 1955, și timp de douăzeci și cinci de ani Mi-am cântat din trâmbiță cuvântul peste tine, popor de demult al Meu, iar ea a purtat mlădițe roditoare, rod copt, pus pe masă înaintea Stăpânului viei, Împăratul Dumnezeu, și așa este lucrarea mlădiței care rămâne în viță ca să rodească rod din rod, și ca să rămână vița și rodirea ei, o, și Domnul cercetează via Sa și o curățește ca mai multă roadă să aducă ea, și aceasta este lucrarea viței și lucrarea mlădiței care rămâne în viță.

Mlădița care nu rodește din viță este cea care nu stă la curățat, la îngrijit sub mâna Stăpânului viei, și aceea se usucă pic cu pic, și apoi se taie și se aruncă pe foc, precum este scris.

Mlădița care nu stă la îngrijit crește sălbatică și rodește aguridă, rod acru, neajuns la coacere, căci n-a stat la curățat ca să crească sănătoasă și vindecată de dăunătorii cei mulți, care se ivesc să lupte împotriva viței și a mlădițelor ei.

O, popor hrănit de Dumnezeu, cine nu rabdă ca să stea la curățat și ca să crească frumos și sănătos cu viața, este cel ce fuge de lucrarea curățirii și a răbdării, căci Îi dă peste mână Stăpânului viei, Care îngrijește mlădițele.

Am așteptat și Eu, a așteptat și trâmbița Mea, am așteptat să priceapă acest popor hrănit din cer lucrarea viței și a mlădițelor viței. Am privit tot timpul acestei lucrări de cuvânt la nestatornicia și nestatura celor hrăniți din cer. N-a învățat creștinul curățirea sa, cărarea sa, primenirea vieții sale mereu. N-a stat la spălat așa cum își spală cămașa ca să-i fie iar și iar curată ea. Nu M-a primit să-l țin curat, să-l îngrijesc ca pe o mlădiță din viță, și a rodit aguridă creștinul cel nepriceput cu lucrarea viței de soi, cu viața cea vremelnică ținută din scurt pentru creștere aleasă a fiilor lui Dumnezeu, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei ce se aseamănă cu Domnul, cu Stăpânul lor, cu Păstorul lor.

E sărbătoare, fiilor. E zi de duminică și e o duminică sărbătorească mai aparte, căci în vremea unei aceste duminici s-a născut pe pământ între oameni prunca Verginica, și care avea să fie trâmbița lui Dumnezeu, a cuvântului lui Dumnezeu. Duminica tuturor sfinților este scrisă că este această duminică a anului 1923, anul nașterii trâmbiței lui Dumnezeu în mijlocul neamului român, neam ales între popoare chiar și pentru nașterea acestei mlădițe de

soi ceresc pe acest meleag, lucrare scrisă în Scripturi să se ivească pe pământ și să poarte numele Cuvântul lui Dumnezeu și poporul cel născut prin acest cuvânt.

Fericirea hărăzită acestui popor a fost numai pentru cei ce s-au născut din acest cuvânt și au rămas până la sfârșit în viață, și spun acum: fericiți cei ce au auzit și au crezut și au urmat și au rămas până la sfârșit în cuvântul lui Dumnezeu ca mlădițe care rodesc în viață, și nu sălbatice prin rodul cel necopt, care se cheamă aguridă.

N-a stat la crescut, la învățat, la îngrijit creștinul care a aflat pe Domnul în acest cuvânt, și iată, nu este înțelepciune pentru mers cu Dumnezeu, și nu deprinde acest mers cel ce nu are pricepere când dă să-și aleagă drumul vieții, să vină la Mine cu viața sa și să-și curețe și să-și îngrijească la vreme, să vegheze pentru aceasta, și iată, fuge omul de veghe peste viața lui, și se îndepărtează de Domnul când fuge să nu i se umble la viață, la neformarea lui, la greșelile vieții lui, o, și iată de ce n-a avut Dumnezeu parte de cei ce au tot venit să creadă cuvântul vieții și să rămână vii prin el.

E sărbătoarea zilei de naștere a trâmbiței Mele, fiilor din poporul cuvântului Meu. Trebuie să știți și să credeți că dacă nu stați la crescut pentru viață și purtare de fii, voi nu sunteți fii ai poporului cuvântului Meu, chiar dacă sunteți sau stați pe cărarea care duce spre acest izvor de viață dătător. Duhul lumii e viu pe pământ peste tot, și tot timpul veghează din părți peste cei care iau știre din cuvântul Meu din vremea aceasta, o, și duhul lumii hrănește și el din părți pe cei ce Mă iau din acest cuvânt, și nu are putere cel slab, cel necrescut și neîngrijit, nu are putere să biruiască lumea și chemările ei, duhul și lucrarea fiilor oamenilor, deșertăciune a deșertăciunilor, precum este scris.

Nimic nu pierde omul mai mult ca și înțelepciunea cea pentru viața sa, și Mă uit cum se crede deștept și înțelept omul care nu-și are grijă de viața vieții sale, o, că e cel mai pierdut între cei pierduți, cel mai gol de toate cele un așa om atins de duhul cel pierzător de om al acestui veac trecător, și care ia cu el pe fiii pierzării, pe cei ce se încântă zi cu zi de minunile cele ucigătoare de izbăvirea cea de la Dumnezeu a omului care-și dorește fericirea și bucuriile vieții, când el are altceva de căutat, de iubit ca vremelnicie a sa.

Cel ce nu este deștept, este cel ce nu iubește pe Dumnezeu prin lepădare de sine, și sunt multe clipe în viața omului în care el nu știe ce face duhul lumii peste viața lui, și cum îl încântă și îl hrănește cu încântare duhul cel sec de viață al acestui veac negru de tot, din pricina întunericii din omul cel fără Dumnezeu înăuntrul său.

O, fiilor, Mă doare nerodirea celor ce au cunoscut cuvântul Meu și lucrarea sa și pe cei ce stau în slujba Mea pentru lucrarea cuvântului Meu peste pământ. M-a durut tot timpul acestui cuvânt nerodirea celor ce au avut prilejul cel fericit să priceapă venirea Domnului în cuvânt și urmarea apoi. O, lui Dumnezeu Îi trebuie omul ca să lucreze cu el, cu omul. Altfel de ce S-ar fi făcut Om Dumnezeu?

Lucrarea aceasta are o istorie dulce, deși dureroasă, cu mari frământări, cu creștini nestatornici, nehotărâți între viață și moarte, și care au tot adus dureri, lacrimi, rușine, răbdări, pată pe obrazul Domnului. Lui Moise nu i-a mai trebuit dovadă după ce M-am descoperit lui așa de limpede. Omul însă are nevoie de dovadă ca să înțeleagă, ca să poată să aleagă, și omul este îndrăzneț până la Dumnezeu.

O, fiilor, omul este o taină și pentru sine, și pentru cei din jur, căci el nu se cunoaște pe sine, și nici pe cei jurul lui. Dar pentru Dumnezeu este altfel omul, nu este o taină, decât dacă Dumnezeu face din el un om minune, așa cum a fost Verginica Mea, trâmbița Mea.

O, îi convine duhului rău să nu se cunoască omul pe sine și pe cel de lângă el, căci aceasta este pe placul lui satana împotriva binelui omului, a nemântuirii lui prin Hristos.

Omul ar fi să-și vadă statura, dar nu caută aceasta. El trăiește fără rânduială, și prin el moare și cel de lângă el.

N-a fost prețuită Verginica. Este scris că nu este primit de la Dumnezeu și nu este prețuit între ai săi cel ce slujește cu Domnul pe pământ între oameni, și este disprețuit cel ce Mă iubește, disprețuit mai întâi de ai săi, și dușmanii lui sunt casnicii lui mai întâi, precum este scris. Au pus preț pe ea, pe trâmbița Mea, au prețuit-o cu cele de la Mine peste ea cei de departe veniți sub vița aceasta, și sunt aceștia ucenicii ei, mlădițe din mlădiță, de un lucru cu ea, ucenici din ucenici pentru lucrul Meu între oameni.

Am mers vreme de douăzeci și cinci de ani cu cuvântul după ce am început trâmbițarea prin Verginica, și am spus după aceasta la creștini: *«A trecut vremea când umblam după tine, creștine»*. Douăzeci de ani am umblat pe urma celor de la începutul cuvântului Meu și a trecut pentru Mine și pentru ei zadarnic vremea. Și au mai trecut douăzeci, și iarăși alți douăzeci de ani, și tot așa a trecut vreme după vreme și umblam după ei, dar zadarnic, că nu Mă iubea cel care Mă afla, ca să Mă urmeze apoi cel ce Mă găsește. N-am ce rod să-i găsesc și să-i dau plată celui ce vine și nu stă în voile Mele, în lucrul Meu cu el, ca să-Mi lucrez cu omul lucrarea dată de Tatăl s-o lucrez pe pământ.

În ziua aceasta sfântă voiesc să șterg păcatele despărțirii de Dumnezeu a celor ce au fost hrăniți prin acest izvor de cuvânt și n-au iubit frumos pe Domnul și lucrurile Mele, ba unii din ei au plecat de pe pământ cu păcat, cu hulă asupra mersului Meu cel greu, o, și aș vrea să se facă o rugăciune de iertare pentru ei și să poată și ei măcar acum să vadă ce au greșit, cum au lovit în mersul Meu cel anevoios, din pricina neajutorării din partea celor dăruți să aibă darul cuvântului Meu lângă ei.

Mi-e milă, fiilor, Mi-e milă. Și vă strâng acum sub duhul milei de Dumnezeu și de om, ca să așezăm înaintea Tatălui rugă pentru iertarea celor plecați de pe pământ neîmpăcați cu sine și cu Dumnezeu și cu frații, sau plecați în lume, fiilor, plecați pribegi de Dumnezeu și de frați, de parcă lumea ar fi avere pentru om, când ea este pierzare prin toate ale ei.

Așadar, fiilor, lucrăm în ziua aceasta și scriem mărturii, precum am spus că vom lucra, și de aceea am spus să scoatem din vremile de cutremur mersul cel rău al poporului acestui cuvânt și să aducem pocăință pentru tot ce a fost lucrat cu răutate, cu gelozie, cu duhul minciunii și al înțelegerii greșite a lucrurilor și a întâmplărilor, și apoi să fie înviere de sub lespedea cea rece a neînțelepciunii celor ce n-au priceput cum se stă în Dumnezeu, cum se răbdă pe cale, cum trebuie să fie iubirea, statornicia, credința, îndreptarea, biruirea ispitelor, o, și iată de ce este bine să aibă omul călăuzire, fiilor, să aibă povățuitor căruia să-i ceară povață, și nu să-și lucreze singur creștinul viața și mintea și știința, căci omul nu poate fi om bun dacă nu are povățuitor de la care cu binecuvântare să ia lucrul său cel de lucrat.

Dacă ai păstor, dacă ai părinte, dacă ai frați lângă pașii tăi, o, să plângi de bucurie că ai, și să te folosești, că altfel nu poți fi al lui Dumnezeu, și ești al duhului îngâmfwării, și ești străin de duhul umilinței, duhul cel frumos al fiilor lui Dumnezeu, al celor ce se iubesc în Domnul, și nu se urăsc și nu se disprețuiesc.

O, fiilor, binecuvântată să fie această zi de povățuire și înțelepciunea care se așează acum față în față cu mintea celor ce au de învățat să nu judece ei nimic cu mintea, până ce Domnul nu arată El ceea ce trebuie înțeles din toate câte pe calea cea cu slavă spre cer vin să încerce credința, nădejdea și iubirea celor ce se doresc cu viața lângă viața Mea durută prin cruce, prin greul cel dus, dar cel frumos al celor ce urmează pașii Mei pe calea cea cu spini, care ascund sub înfățișarea lor cununi de flori, de slavă, de rod al răbdării crucii, rodul cel sfânt, care îl conduce pe creștin acasă la Domnul, unde El așteaptă pe cei ce nu taie din cruce și pășesc cu ea spre Păstorul lor, Care îi așteaptă să le ia crucea și să le dea biruința spre care au trudit.

Acum pace vouă, celor adunați aici, acum, chemați spre rugă de iertare pentru cei ce sunt și pentru cei ce au fost cu mersul acestui cuvânt și au greșit când și când, mai mult sau mai puțin asupra mersului Meu cu lucrare de cuvânt peste pământ, căci mersul Meu, după ce

trâmbița a fost luată la cer, acest mers a fost lovit spre doborâre mai întâi în anul cel de după plecarea ei, și iarăși apoi după zece ani, o, și încă lovit de la mijloc apoi chiar din partea celor ce aveau lucrare de veghe și de ocrotire pentru mersul Meu, o, și apoi căderi iar și iar, și apoi lacrimi și lacrimi, și numai prin lacrimi și prin apăsări, numai prin cutremure s-a mers, dar slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, slavă Domnului, Care biruiește mereu, o, și mergem, fiilor, și curge cuvântul Meu din cer peste pământ.

Pace vouă acum! Sunteți slăbiți, fiilor. Așa e greul lucrării Mele cu voi și peste voi, dar e scumpă plata celor ce sprijinesc mersul Meu din vremea Mea cu voi.

Am scris mărturii, fiilor. Ați știut de la Duhul lucrul așezat spre mărturie, și care a așteptat multă vreme să fie cunoscut.

Și iarăși pace vouă! Pace vouă, fiilor! Rămân cu voi, Eu rămân cu voi, și vom pune în carte grăirea Mea cu trâmbița Mea după ce vom strânge masa, o, fiilor.

Amin, amin, amin.

### partea a doua

Așez în carte acum grăirea Mea cu tine, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de odinioară. Sfânta duminică te-a adus pe lume acum nouăzeci și nouă de ani, și era atunci duminica tuturor sfinților, și iată, peste un an scriem o sută de ani ai amintirii acelei duminici, și vom găti sărbătoarea cea mărturisitoare și vom așeza pe pământ carte de mărturie, istoria Mea cu tine, cuvântul Meu izvorât prin tine douăzeci și cinci de ani, după ce te-am pregătit frumos ca să-Mi porți trâmbițarea și începutul ei peste pământ.

Voi da cuvânt pregătitor poporului rămas să-și coasă veșminte de sărbătoare și să aprindă lumini și să așeze masă și mărturii pe ea, cartea Mea cu tine, viața ta cu Mine pe pământ, bucuriile și durerile din vremea Mea cu tine, mersul cel greu și plin de dușmani și de trădări și de lacrimi, credință fără fapte mari din partea celor ce ascultau de la Dumnezeu cuvânt de povață pentru viață sfântă ca a lui Dumnezeu, și apoi truda cea fără de capăt ca să ridicăm un popor sfânt, statornic, și să am până la capăt popor, o, că n-aveam și n-am cum să-Mi scriu cartea cuvântului Meu dacă n-aș fi avut și dacă n-am cui să-i grăiesc, cine să-Mi strângă cuvântul ca să rămână el știut, o, că îndelung am strigat după cei ce Mă aflau cu tine în lucrare de cuvânt, Verginica Mea, și tot îndelung am așteptat și aștept, iar durerea cea de la lipsa de sfințenie a poporului chemat a lovit mereu, mereu în mersul Meu de la cer la pământ, căci creștinii acestui cuvânt, care vine să nască om nou, o, nu s-a lăsat spre sfințenie acest popor ca să fi avut Dumnezeu putere mare prin cei ce veneau și credeau și se sfințeau.

O, Verginico, păcatul Ne-a stat mereu în cale, Ne-a lovit mereu cu suferință și sufeream în tine și n-aveam câștig și n-avea cine să Ne ajute puterea, care atât de mult Ne trebuia, iar acum Ne amintim îndurerați de nedragostea de la cei hrăniți cu glasul cuvântului Meu, cu care le voiam învierea din păcat a celor strigați să vină spre voia lui Dumnezeu cu ei și în ei, o, și n-am avut decât oftat și jale pe cale.

O, cât de mult Mi-am scris cu tine pe pământ cuvântul, Verginica Mea! Cuvântul nescris a fost și el mult, iar cel scris mărturisește venirea Mea în cuvânt pe pământ, și n-a mai fost până acum o așa lucrare a lui Dumnezeu între oameni, că Eu plâng cu Tatăl după mântuirea omului căzut din rai prin păcat și prin nesupunere, dar cu Noi nu plânge nimeni, căci cine nu-și vede lacrima cea veșnică de la păcatul lui, acela nu plânge, dar Noi plângem, scumpa Noastră, și ți-am dat și ție să vezi muncile celor care păcătuiesc în toată vremea vieții lor, că am voit să ai în tine milă de omul pierdut prin păcat, și de Dumnezeu, Care plânge de la om, și să te așezi apoi lângă Dumnezeu să-L ajuți să stea pe pământ cuvânt ca să strige prin el și să facă cunoscut păcatul omului, să se despartă omul de păcat și să vegheze apoi

stând cu Domnul în lucrare sfântă, o, și n-a dat omul să înțeleagă ce mare fericire îi pregătește sfințenia dacă o ia în el și peste el împotriva pedepsitorului păcat, pe care tot omul îl iubește și îl caută și îl lucrează peste viața lui scurtă pe pământ, și pe care nu și-o pune la lucru pentru câștigarea fericirii veșnice, o, și e tare străin de Dumnezeu omul, măi Verginico, și stă Domnul în durere mare când vede omenirea păcătuiind fără de hotar și fără de timp. Tot omul crede că este Dumnezeu și că este sfânt Domnul, dar nu-I dă omul drept Domnului peste viața sa, peste pașii săi, și nu-I dă omul iubire Domnului, și el știe că păcatul lui M-a supt pe cruce când am venit de la Tatăl să Mă cunoască și să Mă urmeze spre Tatăl, de unde el s-a prăbușit prin păcat, o, și din pricina iubirii pentru păcat n-a voit omul cu Dumnezeu, o, n-a voit, și de două mii de ani Mă părăsește omul prin păcat, și se ascunde cu păcatul și pentru păcat, tot omul se ascunde, și am plâns în tine pe pământ, Verginica Mea, așa cum plâng acum prin cuvânt, și nu s-a putut să-i fie creștinului milă de suferința cea de la el asupra lui Dumnezeu, și nimeni nu M-a miluit ca să Mă primească și să-Mi facă loc în viața lui creștinul, căci i-a plăcut păcatul, iar Eu nu pot cu păcatul omului, căci sunt Cel sfânt, și sunt Cel disprețuit de om, Verginica Mea.

— *O, Sfînte Doamne și Bunule Păstor al vieții mele, o, ce lung, ce mult este suspinul Tău, Doamne! Ce milă mi-a fost de Tine după ce m-ai crescut pentru Tine! Mi-ai făcut cunoscut chinul Tău cel de la fiecare om, începând cu omul care Te-a pedepsit în rai cu ascunderea de Tine prin păcat, Doamne!*

*O, ești atât de disprețuit de om, și n-am avut putere să Te alin, să Te ajut în durerea Ta cea lungă și multă, căci creștinii care au aflat strigătul Tău prin gura mea nu s-au îndurat să se dea de partea Ta și a durerii Tale, căci au iubit păcatul, Doamne, iar lupta Ta să-i scape de această urățenie și să-i faci frumoșii Tăi ca și pe Tine, o, n-a priceput nici unul lupta Ta miloasă, glasul Tău blând ca să-i faci sfinți și liberi de păcatul cel ucigaș de Dumnezeu și de om.*

*Satana îi învață pe toți să păcătuiască, să se ascundă pentru păcat, să calce peste jertfa Ta cea de pe cruce, și iată-l pe satana cu omenirea sub picioare, iar pe Tine biruit, disprețuit de tot omul, mereu căutând locaș milos pentru Tine cu omul, și nu găsești om sfânt, o, nu găsești, Doamne, nu găsești odihnă pentru Tine cu omul, și mila mea de Tine m-a umplut de suferință grea și am stat sub puterea Ta ca să-Ți fiu trâmbiță cu care să strigi după cei pierduți spre satana și să-i aduci iarăși la Tatăl. Și sunt cu Tine acum în cer și tot durută sunt ca și pe pământ, căci pe pământ Te-a durut în mine și m-a durut în Tine, iar acum mă doare în cer, mă doare durerea Ta, și pe pământ domnește moartea, domnește păcatul și omul păcatului, o, și ai încă lucrarea de strigare peste pământ și grea Îți este calea și tot mai grea, Doamne, că n-ai ajutor, n-ai odihnă, și nu este dragoste de Dumnezeu pe pământ, o, și e rece în cer, e nedragoste de Dumnezeu pe pământ și stai față în față cu nedragostea neamului omenesc și cu păcatul atât de iubit și de căutat de tot omul, și-mi e tare dor să Te ajut, și la toți cei din cer le este dor, dar omul rămâne de partea păcatului, și vine plata cea pentru păcat și crește durerea între pământ și cer, iar Tu ai încă potecută să grăiești și să dai de veste oamenilor că vine pedeapsa cea pentru păcat.*

*O, Doamne, Te pedepsește tot omul cu păcatul lui și vine pedeapsa cea pentru pedeapsă, și toate cele lucrate de oameni își au un răspuns, și hai să-i strigăm pe oameni încă și hai să căutăm cumva să avem ceva inimi pregătite pentru noi, o, Doamne!*

*O, popor hrănit de Domnul cu cuvântul Său de povață pentru sfințenie în om, o, fiilor, dați-vă de partea sfințeniei câți sunteți credincioșii acestui cuvânt, pe care-l căutați pentru voi, dar dacă nu-l împliniți pentru sfințenie, pentru ascultarea cea care vă așează în rai, voi zadarnic aveți de la Domnul cuvânt peste voi.*

*Am purtat lucrarea de trâmbițare a Domnului și am lăsat lucru de mers pe mai departe, iar eu m-am dus sus la Domnul ca să lupt din cer pentru biruința lui Hristos. Dar voi,*

*câți auziți pe Domnul cuvântându-vă și hrănindu-vă din cer, dacă nu lucrați zi și noapte sfințenia prin care să vă asemănați cu Domnul, cu Cel sfânt, o, nu veți putea cu El pe cale, căci diavolul e dezlănțuit cu mare mânie asupra celor ce cred glasului Domnului, care curge ca râul peste pământ.*

*Voi, cei care credeți cuvântului Domnului, o, intrați sub veghe, fiilor, căci lupta din partea lui satana e cu mânie mare asupra Mielului lui Dumnezeu, și a celor ce stau de partea Lui pentru biruirea duhului rău. Păcatul pândește să vă supună, și de aceea stați sub veghe, căci cine nu stă sub veghe este cel care dă să se ascundă, o, și vede diavolul și dă târcoale zi și noapte ca să-l învețe ascunderea pe omul credincios, o, și are de câștigat prin ascundere, căci ascunderea este diavol.*

*Vine biruința Domnului și vine pedeapsa pentru păcat, fiilor. Luptați-vă pentru Domnul prin sfințenie, și aceasta trebuie mult hrănită, mult vegheată apoi. Strigați la sfinți, trageți-vă lângă îngeri, nu lepădați glasul Domnului, vegheați pentru biruință. Așa strig eu din cer spre cei care cred grăirea Domnului și căutarea Lui după cei ce se sfințesc pentru El, pentru biruința cea de partea cerului sfânt.*

*O, cum să mai trămbițez, Doamne, cum să mai fac să Te ajut în luptă? E capătul luptei pentru biruință, iar cei de pe pământ nu văd, nu știu, bieții de ei. Chiar și cei ce știu cuvântul și strigătul cel pentru ascultarea de Tine, chiar și aceia mulți sunt departe de toată ascultarea cea plină de veghe.*

*Cetatea cuvântului Tău, Doamne, veghează tu ca să nu se bucure satana, și numai Tu să Te bucuri în mijlocul ei, numai Tu, numai Duhul Sfânt să poată peste ea, iar Tu să-i povățuiești mereu și să le spui voia Ta, să le dai putere să Te asculte, Doamne, ca să avem nădejde de biruință prin cei ce ascultă să iubească sfințenia și să o lucreze pe ea, că iată, au căzut dintre ei, și diavolul e ucigaș mare, dar Tu stai la veghe și împarte povețe peste ei ca să poată prin Tine și să-Ți împartă peste pământ cuvântul, că Tu va fi să strigi, Doamne, până ce satana va fi biruit. Amin.*

— O, Verginica Mea, lucrarea cuvântului Meu a fost lovită tot timpul dinăuntru, și nu din afara mersului Meu, și mergem greu și tot mai greu, dar Eu, Domnul, am grijă să pot să merg. Lucrez cu mare durere, și este durere în cer, și iată, așez la lucru poporul cuvântului Meu în cetate și vom lucra carte de mărturie a mersului Meu cu tine pe pământ pentru ca să-Mi aleg dintre oameni un popor iubitor de sfințenie, ca să biruiesc prin el pe satana și păcatul lui împrăștiat peste pământ.

Binecuvintez prin cuvânt cu putere în el așezarea la lucru pentru zidirea cărții de mărturie a istoriei lucrării cuvântului lui Dumnezeu pe pământul român prin trâmbița Mea Verginica și prin urmașii ei, iar duhul cel potrivit să se dea în lături prin poruncă dumnezeiască, și toate să se înceapă să se lucreze cu puterile cerești însoțind această lucrare de mărturie.

Hai, fiilor! Poate Domnul, dar fiți ascultători și aplecați și fiți sfinți, căci este scris că sfinții vor judeca lumea.

Prindeți puteri cu credință și cu răspundere pentru lucrul Domnului cu voi și prin voi, fiilor.

Acum întăresc binecuvântarea, și harul cel de sus să fie cu voi și în voi, în credință, în iubire, în minte, în ascultare, în totul, și totul pentru Dumnezeu, fiilor.

Orice urmă de neascultare de Domnul s-o dați deoparte acum, și hai cu multă bucurie pentru această zidire așteptată de tot cerul și proorocită să se împlinească peste pământ, și apoi lumina se va întări, precum este scris că soarele va străluci cu mult mai mult, și voi veți fi răsplătiți cu plată de sfinți, dar nu uitați să fiți sfinți, că sfântă este lucrarea care vă poartă pe voi întru ea, o, fiilor.

Vă întăresc în duhul păcii și al statorniceii și al veghii sfinte, că veghe multă trebuie peste voi împotriva lui satana, care vă dușmănește, fiilor.

Binecuvântarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh să fie cu putere peste voi și să puteți prin ea. Și voi fi învățându-vă și înconjurându-vă cu pază cerească, iar voi hrăniți-vă din cer, hrăniți-vă mereu, hrăniți-vă cu tot cuvântul Meu de peste voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*06/19-06-2022*